U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **H. J.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 2 Az 14/2010 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2010, č. j. OAM-51/LE-LE05-LE05-2010, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Podle žalovaného spočívaly důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany v nepříznivé ekonomické situaci v Uzbekistánu a v tom, že si v zaměstnání nadělal nepřátele při provádění finančních kontrol, neboť se obával neprovádět kontroly řádně, aby nebyl trestně stíhán. Do České republiky odjel proto, že se chtěl mít lépe a uvedl, že mu v Uzbekistánu hrozí uvěznění, mučení, příp. smrt za pomoc uzbeckým uprchlíkům v České republice. Žalovaný dále konstatoval, že podle výpovědi žalobce a podle informací Vězeňské služby České republiky se žalobce nachází ve výkonu trestu pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona z roku 1961. Rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 8 byl žalobci ve věci sp. zn. 32 T 36/2008, uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let a trest vyhoštění na dobu neurčitou. Žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť z postupu žalobce bylo zřejmé, že žádost podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv v České republice pobýval od konce ledna 2007 a o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat i dříve. Žalovaný se dále obsáhle vyjádřil k tomu, proč na žalobce nelze vztáhnout doplňkovou ochranu podle § 14a ani podle § 14b zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 2 Az 14/2010 - 55, byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Soud uvedl, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou vymezeny taxativně, přičemž pokud žadatel není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Soud shledal žalobcovu výpověď v průběhu správního řízení za účelovou, s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění na základě pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 8 ve věci sp. zn. 32 T 36/2008. Dále soud poukázal na to, že žalobce pobýval na území České republiky od konce ledna 2007 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v době, kdy byl ve výkonu trestu a blížila se polovina jeho vykonání, po níž mohl být podmíněně propuštěn, tedy žádost podal po třech letech pobytu ve vězení na území České republiky. Soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná po dlouhé době strávené na území České republiky svědčí minimálně nepřímo o tom, že žadatel tvrzenou nepříznivou situaci v zemi původu nepociťoval natolik palčivě. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, když zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 2 Az 14/2010 - 55, byl žalobci (dále též „stěžovatel“) doručen do vlastních rukou dne 20. 7. 2011, jak vyplývá z doručenky založené na čl. 65 soudního spisu. Dne 2. 8. 2011 nahlédla u Městského soudu v Praze do spisu sp. zn. 2 Az 14/2010, právní asistentka S. R., a to na základě substituční plné moci udělené jí advokátem Mgr. Petrem Václavkem. Plná moc, kterou advokátu Mgr. Petru Václavkovi udělil dne 20. 7. 2011 stěžovatel, je součástí soudního spisu pod č. l. 66 spisu. Dne 3. 8. 2011 byla do datové schránky Městského soudu v Praze doručena včasná blanketní kasační stížnost směřující proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze. Zástupce stěžovatele v ní uvedl, že kasační stížnost odůvodní ve lhůtě deseti dnů, tak však neučinil.

Jelikož kasační stížnost nebyla doplněna, vyzval Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 8. 2011, č. j. 2 Az 14/2010 - 73, stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce k tomu, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení usnesení odstranil vady kasační stížnosti a tuto doplnil o důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že v případě, že kasační stížnost nebude řádně doplněna, Nejvyšší správní soud ji odmítne. Toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele do datové schránky dne 12. 8. 2011. Kasační stížnost však ve stanovené lhůtě ani později doplněna nebyla.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Kasační stížnost nesplňuje náležitosti pro to, aby na jejím základě bylo možné rozhodnutí Městského soudu v Praze věcně přezkoumat. Kasační stížnost ze dne 3. 8. 2011 neobsahovala žádné tvrzení, jež by se mohlo stát předmětem soudního přezkumu. Stěžovatel, jenž byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, byl jeho prostřednictvím soudem vyzván k odstranění vad kasační stížnosti tak, aby uvedl, v jakých skutečnostech spatřuje důvody kasační stížnosti. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne

4. 8. 2011, č. j. 2 Az 14/2010 - 73, obsahovalo řádné poučení o možnosti odmítnutí kasační stížnosti v případě neodstranění vad. Kasační stížnost však nebyla doplněna.

Nejvyšší správní soud se tedy kasační stížností nemohl zabývat, neboť v ní nebyl dán rozsah přezkumu rozsudku Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze. Zastoupený stěžovatel byl Městským soudem v Praze vyzván k odstranění vad kasační stížnosti a řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti v případě, že tak neučiní. Kasační stížnost však nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a tato skutečnost představuje nedostatek, pro který není možné v řízení o ní dále pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. použitého obdobně podle § 106 odst. 1 poslední věty s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť v případě odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o ní.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu